

Met de Franse slag

Tekst: Dr Martine Schrage, huisarts in een groepspraktijk in Tilburg-Zuid

Precies volgens de routeinstructies zijn we zonet de steile in onbruik geraakte skipiste bij Coll de Jau afgedaald. Veel rollende stenen, en hier en daar een klein valpartijtje, maar we zijn er geraakt. 'Beneden aangekomen, ziet u de tent en een chalet. Daar is Marie.' Zo staat het er. Maar Marie is in geen velden of wegen te bekennen, laat staan een tent. En ondertussen is het gaan regenen dat het giet.

Zitten we wel goed? Na een uurtje geduldig wachten, toch maar even reisorganisator Pierre bellen. Geen bereik natuurlijk hier zo hoog in de bergen.

Ja, de Franse slag, we hebben er op deze wandelvakantie in de Pyreneeën al veel mee te maken gehad. Het is altijd weer spannend of we met de aanwijzingen op de instructiekaart de volgende overnachtingsplaats zullen bereiken. Natuurlijk was dat ook een deel van de lol. Als het goed afloopt, is het leuk om zelf een beetje je plan te trekken. Tachtig kilometer hebben we gestapt met het hele gezin en twee ezels. Soms bang stijgen en dalen, maar ook vele vlakke kilometers rechtdoor. Met altijd wat tijdgeur in de neus, dat groeit hier gewoon aan de kant van de weg. Je raakt er helemaal ontspannen van: stap stap stap op het trage ritme dat de ezeltjes bepalen. Ophélie en Maël heten ze en ze zijn de dikke vrienden geworden van onze dochter van negen die dapper alles mee gewandeld heeft.

Na een paar dagen raken we gewend aan de Franse slag en vooral het Franse ritme. Uitgebreide siësta's, laat eten, lang aan tafel zitten en genieten van rosé, streekgerechten en de heerlijkste kazen. Tijd wordt vanzelf kwaliteit. Gezinstijd. Harmonie.

In Llugols stond gastheer Dominique al achter de potten en pannen toen wij daar om drie uur 's middags arriveerden. Geen wonder dat de kip-met-champignons stoofpot overheerlijk smaakte toen we die om acht uur geserveerd kregen.

Op de Coll de Jau kwam het ook allemaal goed hoor. Pierre kwam een uur later de helling opgetuft in zijn aftandse witte Peugeotje 205 ('ik had niet gedacht dat jullie al zo snel hier zouden zijn!'). Het autootje zat afgeladen vol met kampeer- en eetspullen en natuurlijk de beloofde tent. In een wip zette hij die op, terwijl wij het reistof en de vermoeidheid van ons afspoelden in het nabijgelegen bergriviertje. Op een kampvuurtje kookte hij voor ons een maaltijd van rijst en groenten. Zelfs kaarsen had hij meegebracht om de tafel aan te kleden. En Marie? Die was al jaren geleden gestopt met deze reizen. Alleen was het er nog niet van gekomen om de boekjes aan te passen.

Terug thuis is de berg vuile was weer gedaan, de achterstallige mail en post is bijgewerkt, ik ben bijgepraat over belangrijke patiënten gebeurtenissen en maandag gaan we weer aan de slag. Hoe lang zal het duren voor ik weer snel snel een boterham eet achter de PC of in de auto onderweg naar een visite? Weer in de val trap van het dagelijkse ren-je-rot?

Pierre zou meewarig het hoofd schudden en het glas rosé nog eens bijvullen. Santé!

Dr Martine Schrage

